

ՔԱՆԱՔԱՆԻՔ

ՀԱՅ ԵՐԵՒԵԼԻ ԴԷՄՔ ՄԸ

ՋՐՊԵՏ ՅԱԿՈՒՔ ՇԱՀԱՆ

Անուանի հայ մատենագիր, ծնած 1772ին և զարգացած Եղեւսիոյ մէջ, Հռոմ գնաց, ուր ձեռնադրուեցաւ քահանայ և հաստատուեցաւ Ալկուրնա (Քոստանա) :

Երբ Յրանսայի մէջ քաղաքական խռովութիւններ ծագեցան 1792ին, Քարիզ գնաց և հոն աժուսնացաւ :

1798ին, Քարիզի արեւելեան լեզուներու վարժարանի հայերէնի դասախօս ընտրուեցաւ :

Երեք տարի յետոյ, 1810ին, Նարոլէօն Ա. որ համակրութիւն ունէր Հայոց ազգին նկատմամբ, անոր շնորհեց աթոռ ուսուցչութեան հայկ. բարբառի, տարեկան 5000 Ֆրանք յատկացնելով :

Ջրպետ ուսուցչութիւնը շարունակեց Նարոլէօնի անկումէն յետոյ : 1827ին, իր կնոջ հետ գնաց Թիֆլիս, իր տեղը դնելով Ֆրանսացի ուսուցիչ մը՝ հայագէտ Վայեան, իր աշակերտներէն մէկը, վճարելով անոր իր ամսականին կէսը : Ան կ'ուզէր վերստին Քարիզ վերադառնալ և հայկական ձեռագիրներ բերել : Սակայն չկրցաւ դառնալ ու կորսնցուց իր պաշտօնը և թոշակը :

1834ին 62 տարեկանին մէջ մեռաւ : Իր գլխաւոր երկասիրութիւններն են. «Մակազկն Անսիֆլօրէսի» 2. «Թապլօ Ժենեւայ սը լ'Աւսէնի», 3. «Մեմուար սիւր լ'օրիժին և լի բօկրէ սէ Թիւրք, սէ Քիւրս», 4. Քերականութիւն Հայ լեզուի, Քարիզ 1823, հայերէն գաղիերէն և այլն :

(Նոր Լոյս)

Քաղեց

ՍԵՒՐԱՔ ԱՐԱՄԵԱՆ